

До сега никой не е дръзвал! Коя си ти? С какво право ме оскърбяваш?

– Аз не ви оскърбявам, майко. Казах само това, което мисля. А вие знаете много по-добре от мене, кой стои пред вас. Съпругата на ландграф Лудвиг, регентката на Тюрингия. Позволете ми да се кача на коня си, защото закъснявам за мессата...

Пред очите на София причесня. Тя дигна камшик, в изблик на необуздан гняв.

– Регентката на Тюрингия!

Камшикът изсвири във въздуха. Ала в мига, когато ръката ѝ се спусна надолу, между нея и младата жена застана някакво тяло. В неволен порив, конярът се бе изпречил, за да закрие господарката си. По лицето му се изряза кървава ивица.

Едри сълзи набраздиха побледнялото лице на Елисавета. Тя извади лепената си кърпа и изтри кръвта от раната.

– Благодаря ви, Валтер.

Верният преслужник ^икопичи и целуна ръцете ѝ. В далечината, по виещия се друм се ^едигнаха облаци прах. София засени лице с длан, загледа се.

– Кръстоносци!

Радостни викове отекнаха между пажовете и придворните. От южната и северна кула на замъкa долетя оживен глъч. По прозорците на лоджиите и еркерите надвиснаха кичури тъмни глави. Белите мантии на рицарите ~~ета~~ваха все по-дри. Бече ясно лицеха червените кръстове на раменете им.

– Носят вести от господаря! – извика един паж.

– Може би сам хер Лудвиг се връща! – възкликна възторжено раненият коняр.

Коленете на Елисавета се подкосиха. Тя се опря на седлото на коня ~~си~~, безсилна да надмogne радостното си вълнение. След това внезапно отхвърли назад булото си, метна се на коня, спусна се към